

Arrest

nr. 240 387 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren omstreeks (...) in het dorp Sabzabad in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar woonde u uw hele leven. Uw vader was landbouwer en uw moeder huisvrouw. Uw broer S. (...) werkte als politieman in Pachir Agham.

U hielp uw ouders thuis, onder andere met het verzorgen van jullie koe. U ging naar school tot de vierde klas, maar moest daarmee stoppen toen de school verhuisde naar een andere locatie.

In 2015 verliet uw schoonbroer N. (...), die met uw zus A.F. (...) gehuwd is, Afghanistan wegens problemen met zijn werkzaamheden bij de Afghaanse politie. Hij werd erkend in België. Uw zus volgde hem en verblijft sedert een jaar ook in België.

Na het vertrek van uw schoonbroer uit Afghanistan trok uw zus aanvankelijk terug bij jullie in, in haar ouderlijke woning. Daar kwamen de Taliban gedurende twee jaar geregeld op bezoek om informatie te vragen over haar echtgenoot, maar zij vertelde hen niets.

Op gegeven moment werd uw vader aangesproken door de Taliban. Ze begonnen tegen hem over uw broer S. (...) en diens werk bij de politie, en stelden dat hij moest stoppen met zijn werk voor de overheid, en dat hij zich moest aansluiten bij de Taliban. Uw vader belde uw broer op en zei hem om naar het dorp te komen om zich effectief aan te sluiten bij de Taliban, maar uw broer weigerde. Wanneer uw vader de Taliban op de hoogte bracht van uw broers weigering, wilden ze hem niet geloven. Ze spraken hem in totaal een viertal keer aan en bleven eisen dat uw broer zich bij hen moest aansluiten. Uw vader kreeg ook een dreigbrief van de Taliban waarin uw broer S. (...) nogmaals aangemaand werd om zich aan te sluiten bij de groepering.

Uw vader sprak de malek aan over het feit dat de Taliban hem lastig viel, maar die kon niet helpen. Daardoor besliste uw vader om een klacht in te dienen in het districtshuis. De Taliban raakten hiervan op de hoogte en kwamen op een avond langs bij u thuis. Ze namen uw vader met hen mee, zogezegd om iets te bespreken. Hij verdween echter en twee dagen later bleek hij vermoord te zijn: zijn lichaam werd aangetroffen in Chamtala.

Zes dagen na de dood van uw vader bezorgde de Taliban een dreigbrief bij u thuis. Daarin stond nogmaals dat uw broer zich bij hen diende aan te sluiten. Twee dagen later werd u op straat zelf aangesproken door de Taliban. Ze stelden dat ze uw broer moesten hebben, dat ze uw vader al gedood hadden, en dat ze u ook zouden vermoorden. Daarna werd u nogmaals op straat aangesproken door de Taliban. Ze stelden opnieuw u te zullen vermoorden en sloegen u. U vluchtte daarop onmiddellijk naar de woning van uw oom D. (...), die ook in Sabzabad woonde. U bleef gedurende 21 dagen bij hem ondergedoken. In die periode kwamen de Taliban een keer langs in uw eigen woning, waar ze uw moeder om info over u vroegen, en spraken ze ook uw oom D. (...) twee keer aan. Ook aan hem vroegen ze waar u zat.

Na 21 dagen ondergedoken gezeten te hebben bij uw oom D. (...), bleek dat hij uw vertrek uit Afghanistan geregeld had. U moest onmiddellijk vertrekken. Na een reis van ongeveer een half jaar arriveerde u op 23 augustus 2018 in België. U diende er op 27 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw moeder nog twee maal bezocht door de Taliban. Zij wilden weten waar u was.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: kopieën van de taskara van uw vader, het schooldiploma van uw broer, foto's van uw broer op zijn werk, werkattesten van uw broer en de dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw asielrelaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Zo legde u onaannemelijke en volatiele verklaringen af met betrekking tot de start van uw problemen met de Taliban: de oorspronkelijke bedreigingen die uw vader kreeg en de verdwijning van uw broer S. (...).

U verklaarde immers dat uw vader, nadat de Taliban hem aansprak met het bericht dat uw broer moest stoppen met zijn werk als agent en de Taliban moest vervoegen, akkoord ging met de Taliban en uw broer opbelde om hem te vragen om naar het dorp terug te keren om de Taliban te vervoegen. Daarmee

ging uw broer echter niet akkoord. Aangezien de Taliban zijn uitleg niet wouden geloven en hem bleven lastigvallen, sprak hij de dorpsmalek aan, die stelde hem niet te kunnen helpen. U zegt dat uw vader daarop besliste naar het districtshuis te gaan en een klacht in te dienen (CGVS p. 16-18). Gevraagd wat uw vader daarmee dacht te bereiken, stelde u dat jullie dachten dat de Taliban daardoor misschien bang zouden worden (CGVS p. 18). Dat is bijzonder onaannemelijk. Uw vader werd immers al jarenlang lastiggevalen door de Taliban (omdat ze zijn schoonzoon zochten). Dat hij zou verwachten dat een eenvoudige klacht bij het districtshuis de Taliban een toontje lager zou doen zingen, en klaarblijkelijk zelfs niet zou inschatten dat het de zaken erger zou maken, houdt geen steek.

Wat betreft de verdwijning van uw broer kan eerst en vooral opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat u, los van de aanvankelijke bewering dat uw broer spoorloos is, niets vermeldt over zijn verdwijning bij het uitleggen van uw problemen (CGVS p. 7, 16-17). Wanneer u specifiek naar hem gevraagd wordt, legt u uit dat hij "gewoon verdwenen" was. Meer informatie kan u over zijn verdwijning niet geven. Wanneer u gevraagd wordt welke inspanningen u en uw familie deden om hem te vinden, stelt u dat jullie niets konden doen (CGVS p. 21). Los van het feit dat het al zeer onaannemelijk is dat jullie werkelijk niets zouden ondernomen hebben toen bleek dat uw broer spoorloos was, blijkt ook dat u bij verdere bevraging volatiele verklaringen aflegt over de inspanningen die u en uw ouders al dan niet deden om hem te vinden. Zo stelt u, zoals hierboven vermeld, aanvankelijk dat jullie niets konden doen. Wanneer u gevraagd wordt of jullie zelfs niemand aanspraken om uw broer te vinden, past u die verklaring lichtjes aan: u stelt nu dat uw vader toch iets deed, namelijk de malek aanspreken over de verdwijning van uw broer, maar dat die ook dan zei jullie niet te kunnen helpen. Wanneer gevraagd wordt of uw vader op het districtshuis geen hulp zocht bij de verdwijning van uw broer, op het moment dat hij daar officieel klacht ging neerleggen tegen de Taliban, past u opnieuw aan: u stelt dat uw vader inderdaad nog iets extra ondernam, namelijk informeren in het districtshuis, maar dat ze hem ook daar niet verder konden helpen (CGVS p. 21). Uiteindelijk komt u dus uit op een versie waarbij uw vader zowel bij de malek als bij het districtshuis te rade ging om informatie te krijgen over uw broer – een grote aanpassing van uw eerste antwoord, waarin u nog stelde dat jullie hoegenaamd niets deden om uw broer te vinden. Dat u telkens uw antwoord een klein beetje aanpast, klaarblijkelijk in functie van de vraag die u wordt gesteld, is niet ernstig. Dergelijke volatilititeit schaadt uw geloofwaardigheid.

Daarnaast is het evenmin logisch dat het onmogelijk bleek om enige informatie over de verdwijning van uw broer te vergaren. Logischerwijze zou ten eerste al kunnen worden verondersteld dat uw broers werkgever zelf de familie op de hoogte zou brengen van zijn verdwijning – al was het maar om als werkgever te informeren of jullie misschien wel weten waar hij is. Los daarvan kan eveneens worden verondersteld dat jullie redelijkerwijs aan de contactgegevens van iemand van zijn dienst of basis hadden kunnen geraken, hetzij via de malek, hetzij via het district, om zo minstens te informeren hoe en wanneer uw broer precies kwam te verdwijnen. U stelt dat dat niet mogelijk is als je geen kennissen hebt bij de Afghaanse overheid, wat slechts een blote bewering is (CGVS p. 21). Het is onduidelijk waarom je kennissen zou moeten hebben binnenin de Afghaanse overheid om, al was het maar via-via, de contactgegevens van een bepaalde politiebasis, of van een persoon op die basis, te verkrijgen.

Uw onaannemelijke en volatiele verklaringen over het gedrag van uw vader na de eerste bedreigingen door de Taliban, en over de verdwijning van uw broer, doen ernstig twijfelen of uw gezin wel echt door de Taliban werd bedreigd, en of uw broer wel echt verdwenen is.

Daarnaast legde u volatiele en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de verdwijning en de dood van uw vader, die uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel trekken.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS spontaan dat uw vader gedood is, maar dat u niet weet op welke manier omdat hij in een "kafan", een witte doek of lijkwade, gewikkeld zat en omdat u daar niet in mocht kijken (CGVS p. 19). Tijdens uw gehoor op de DVZ echter wist u wél nog te zeggen op welke manier uw vader was gedood: u stelde dat hij onthoofd was (Vragenlijst 3.5). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, bevestigt u dat uw vader inderdaad onthoofd werd. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring dat u het niet wist omdat hij in een lijkwade gewikkeld zat, stelt u dat zijn gezicht ontbloot was en dat u de verwondingen wel kon zien (CGVS p. 22). In dat geval is het volstrekt onaannemelijk dat u aanvankelijk juist verklaarde dat u níét wist op welke manier uw vader werd gedood, en dat u het niet kon weten, omdat hij in een lijkwade zat. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook stelde u aanvankelijk dat uw vader thuis werd opgehaald door de Taliban tien dagen nadat hij klacht tegen de groepering had ingediend bij het district. Wanneer u nog geen vijf minuten later dezelfde vraag opnieuw gesteld wordt, verklaart u dat uw vader 2 à 4 dagen nadat hij klacht neerlegde thuis werd opgehaald door de Taliban (CGVS p. 10). Dergelijke volatilititeit trekt uw verklaringen nog verder in twijfel.

Uw volatiele en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader schaden uw geloofwaardigheid in ernstige mate en staan niet toe te geloven dat uw vader werkelijk verdween en gedood werd door de Taliban.

Daarnaast legde u ook met betrekking tot de bedreigingen die u ontving na de dood van uw vader tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen af.

Zo stelde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u na de dood van uw vader thuis nog een dreigbrief ontving, en dat u twee maal aangesproken werd door de Taliban op straat, waarna u bij uw oom ging onderduiken. Terwijl u bij uw oom ondergedoken zat, werd die nog tweemaal aangesproken door de Taliban, die wilden weten waar u zat (CGVS p. 20-23). Op de DVZ verklaarde u ook dat u eveneens werd bedreigd via uw oom. U legde op het CGVS uit dat u daarmee doelde op de twee keer dat de Taliban uw oom aansprak tijdens de periode dat u ondergedoken zat (CGVS p.24). Dat is niet consistent: u beweerde op de DVZ immers dat u ná de bedreiging via uw oom rechtstreeks bedreigd werd op straat en onderdook (Vragenlijst 3.5). Maar op het CGVS verklaart u het omgekeerde, namelijk dat de bedreigingen via uw oom – terwijl u ondergedoken zat - plaatsvonden nadat u op straat werd bedreigd. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat u uw verklaringen op de DVZ niet zo gedaan heeft en dat er mogelijk sprake is van een vertaalfout (CGVS p. 24). Het is echter niet ernstig om, na confrontatie met een tegenstrijdige verklaring, de tegenstrijdigheid louter op de tolk af te schuiven. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen en ondertekende u ze ter bevestiging dat zij correct zijn, waardoor de tegenstrijdigheid standhoudt.

Ook verklaarde u dat u na de tweede keer dat de Taliban u op straat aansprak onderdook bij uw oom, en wel onmiddellijk. Er kan op worden gewezen dat het twijfelachtig is dat u niet eerder onderdook. Immers was uw vader al vermoord, had u vervolgens nog een dreigbrief gekregen, en werd u daarna al een eerste keer aangesproken op straat. Al van de eerste keer dat u werd aangesproken op straat door de Taliban, zegden zij u te zullen doden (CGVS p.17). Dat u in dat geval niet eerder zou onderduiken, komt bevreemdend over. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet al na de eerste keer dat u op straat werd lastiggevallen onderdook, stelt u dat u de tweede keer ook geslagen werd, en dat u na de eerste keer dacht dat de Taliban u niet meer lastig zouden vallen, omdat ze toch uw vader al gedood hadden (CGVS p. 20-21). Dat houdt geen steek: het was immers meer dan voldoende duidelijk dat de Taliban absoluut niet van plan was om u met rust te laten na de dood van uw vader. Zij hadden immers nog een dreigbrief afgeleverd, bij u thuis nota bene, en spraken u daarna opnieuw aan, met de expliciete bedreiging ook u te zullen vermoorden als u uw broer niet aan hen zou overleveren (CGVS p. 19). Redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u dergelijk dreigement wel ernstig zou nemen, en niet zou veronderstellen dat u verder wel met rust zal worden gelaten. Dat u dat klaarblijkelijk wél veronderstelde, om dan plots de volgende keer dat u aangesproken werd halsoverkop onder te duiken, is volstrekt onlogisch. Wanneer u later expliciet herhaalt dat u met de dood bedreigd werd beide keren dat de Taliban u aansprak, en u nogmaals gevraagd wordt waarom u niet eerder onderdook, biedt u overigens een tegenstrijdige uitleg: u stelt dat de Taliban u toch makkelijk konden vermoorden indien zij dat wouden (CGVS p. 22). Daarmee spreekt u uw eerdere verklaring – namelijk dat u dacht dat de Taliban u met rust zouden laten – compleet tegen, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder onderuithaalt. Uw tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen betreffende de bedreigingen die u zelf kreeg na de dood van uw vader halen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder onderuit. Er moet geconcludeerd worden dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van uw zus en uw schoonbroer die u en uw ouders ontvingen voor uw vertrek, moet het volgende worden opgemerkt.

U stelt dat de Taliban telkens ze naar uw broer kwamen vragen (bij u persoonlijk of uw vader), ze ook nog naar uw schoonbroer vroegen. U stelt dat ze jullie daarbij ook uitscholden voor ongelovigen, omdat uw zus in Europa zit. Dat is niet geloofwaardig.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u de recente bedreigingen ten aanzien van uw zus en haar man kadert binnen een volledig ongeloofwaardig relaas (u beweert immers dat deze bedreigingen met betrekking tot uw zus en schoonbroer geuit werden tegelijk met de bedreigingen met betrekking tot uw broer, CGVS p. 22). Zoals hierboven uiteengezet kan aan dat verhaal geen enkel geloof worden gehecht, waardoor reeds ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw verklaring dat de Taliban jullie ook bedreigde wegens het feit dat uw zus in Europa woont en (nog steeds) wegens het werk van uw schoonbroer bij de politie.

Bovendien legde u ook wat dit betreft tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af.

U stelt immers op het einde van het gehoor op het CGVS dat de Taliban elke keer dat zij u of uw vader aanspraken ook opnieuw eisten dat jullie uw schoonbroer aan hen zouden bezorgen (CGVS p. 22). Het is al bijzonder eigenaardig dat u daarover niets vermeldde tijdens uw interview op de DVZ, en zelfs niet op uw gehoor op het CGVS, tot u specifiek naar uw schoonbroer gevraagd werd. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u al eerder spontaan zou aanbrengen dat de Taliban nog altijd uw schoonbroer opeiste. Bovendien antwoordde u eerder in het gehoor, toen u gevraagd werd of de Taliban nog over iets of iemand anders gesproken hebben toen zij u op straat aanspraken, enkel dat ze u ook verweten dat uw zus in Europa zit en dat jullie ongelovigen zijn (CGVS p. 20). U vermeldde niets over het feit dat de Taliban op dat moment klaarblijkelijk ook naar uw schoonbroer vroegen. Dergelijke

tegenstrijdigheid doet ernstig twijfelen of de Taliban uw familie werkelijk nog lastigvielen in hun zoektocht naar uw schoonbroer.

Los daarvan is het überhaupt al verbazend dat de Taliban uw schoonbroer zo hard zou achtervolgen dat zij tot jaren na zijn vertrek keer op keer blijven vragen waar hij is, dreigementen incluis, zonder ooit naar die dreigementen te handelen. U verklaart immers dat uw zus na het vertrek van haar echtgenoot uit Afghanistan gedurende twee jaar terug bij jullie kwam wonen, en dat de Taliban geregeld langskwamen om naar haar man te vragen. Daarbij dreigden ze er telkens mee de kinderen te vermoorden (CGVS p. 10-12). Dat de Taliban werkelijk twee jaar lang zouden blijven langskomen, om dreigementen te uiten waar ze uiteindelijk nooit naar handelen, is zeer twijfelachtig. U stelt weliswaar dat zij vrouwen en kinderen volgens hun eigen wetten niets kunnen doen (CGVS p. 25), maar dat verklaart geenszins waarom zij zich zouden bezighouden met een nutteloze operatie van twee jaar lang loze dreigementen te komen uiten (nota bene ten aanzien van kinderen, die zij klaarblijkelijk toch nooit werkelijk zouden schaden) zonder enige kans om een resultaat te boeken. Logischerwijze zou kunnen worden verwacht dat zij de zoektocht naar uw schoonbroer ofwel zouden opgeven, ofwel dat zij hun gedrag zouden escaleren en iemand van de familie werkelijk iets zouden aandoen.

Met betrekking tot de bedreiging dat jullie ongelovigen zijn omdat uw zus in Europa zit, kan nog worden toegevoegd dat het zeer onaannemelijk is dat de Taliban überhaupt te weten zou komen dat uw zus in Europa verblijft. U stelt dat uw moeder tegen een tante vertelde dat zij in Europa zat en dat die het verder rondvertelde, waardoor het in het dorp bekend raakte, maar dat is niet overtuigend. Immers werd uw moeder, blijkens uw verklaringen, al twee jaar lang lastiggevalen door de Taliban (sedert de start van de problemen van uw schoonbroer en de intrek van uw zus bij jullie thuis). Dat zij, of iemand van haar familie, dan zo losjes zou omgaan met de bedreigingen ten aanzien van haar dochter en familie, en dat zij zomaar zou rondvertellen waar uw zus verblijft, komt niet overtuigend over.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat de Taliban uw zus pas bij hun laatste rechtstreekse bedreiging vermeldde: toen zij u de tweede keer op straat aanspraken (Vragenlijst DVZ 3.5). Dat mag ernstig verbazen: u beweert immers dat het al sedert een maand na het vertrek van uw zus uit Afghanistan bekend raakte dat zij in Europa zat. Indien de Taliban jullie werkelijk nog lastigviel via ettelijke bezoeken en dreigbrieven, en jullie werkelijk van ongelovigheid betichtte omdat uw zus richting Europa was gevlucht, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat zij daar al bij hun eerdere bedreigingen melding van zouden maken. Dat zij echter wachtten tot het allerlaatste moment, twintig dagen voor uw vertrek uit uw dorp (vlak voor u onderdook bij uw oom), is zeer onaannemelijk. Ook uit de vertaling van de dreigbrief die u neerlegt blijkt overigens dat daarin enkel gesproken wordt over het werk van uw broer (CGVS p. 14). Indien jullie ook ongelovigheid zou worden verweten wegens het vertrek van uw zus – wat een ernstige bedreiging is – zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat ook daarover iets zou vermeld staan in de brieven aan uw adres. Dat dat niet het geval is, is zeer eigenaardig en trekt de geloofwaardigheid van de bijkomende bedreigingen met betrekking tot uw zus nog verder in twijfel.

Er dient geconcludeerd te worden dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de bijkomstige bedreigingen van de Taliban wegens het werk van uw schoonbroer en de vlucht van uw zus naar Europa.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het feit dat uw broer werkt als politieagent an sich niet wordt betwist. Het loutere feit dat uw broer werkzaam was voor de Afghaanse politie is echter niet voldoende om in uw hoofde te beslissen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te

voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door

ISKP, waarbij “soft targets” gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De taskara van uw vader vormt een aanwijzing van zijn (en uw) identiteit, die niet ter discussie staat. De certificaten en foto's van uw broer zijn een indicatie van zijn werk als politieagent, maar ook die gegevens staan niet ter discussie. Met betrekking tot de dreigbrief van de Taliban moet het volgende worden opgemerkt. Aan documenten kan slechts een bewijswaarde worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativeert in sterke mate de bewijswaarde van Afghaanse documenten, waardoor de door u neergelegde dreigbrief evenmin een ander licht werpt op uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 57/1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 Kinderrechtenverdrag, artikel 3 EVRM, de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur".

"Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie door verwerende partij."

Verzoeker wijst op hetgeen de Raad stelde in het arrest dat in het verleden jegens hem werd geveld en op hetgeen inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aangeven wordt in de bestreden beslissing. Volgens verzoeker maakt verweerder hier een manifest foutieve inschatting.

Verzoeker geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens doet hij gelden:

"Niet het gehele Afghaanse grondgebied wordt op dit moment getroffen door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger erdoor geraakt wordt.

Dit betekent niet dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Er dient immers ook gekeken te worden naar de tweede hypothese.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Voor verzoekende partij zijn die persoonlijke omstandigheden voorhanden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in de agglomeratie Jalalabad niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofd bestaat.

1. Met betrekking tot de veiligheidssituatie zelf in de stad Jalalabad stelt EASO:

(...)

Hoewel de stad Jalalabad momenteel niet getroffen wordt door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid hierdoor geraakt wordt, is de veiligheidssituatie in Jalalabad bijgevolg nog steeds problematisch. Zoals ook wordt vastgesteld door uw Raad blijft de mate van willekeurig geweld in de regio hoog (RVV, 21 oktober 2019, nr. 227 622).

Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat verzoeker er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §3, c) van de Vreemdelingenwet.

2. In casu zijn er verschillende elementen voorhanden die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld:

2.1. Verzoeker zijn broer is werkzaam bij de ANP (ABP). Deze professionele activiteiten worden door verwerende partij niet in twijfel getrokken in de bestreden beslissing:

(...)

Het beroep van verzoeker zijn broer zorgt ervoor dat verzoeker als familielid van een politieagent deel uitmaakt van een risicogroep.

Volgens UNHCR in haar gezaghebbende 'Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan' van 30 augustus 2018 hebben familieleden van de Afghaanse politie een risicoprofiel:

(...)

Het rapport 'Afghanistan Annual Report on Protection of Civilians in Armed Conflict: 2018' van UNAMA bevestigt dit:

(...)

Uit een onderzoek van de NGO 'Asylos' van mei 2016 blijkt het volgende:

(...)

Deze vaststellingen worden bevestigd door de Britse overheid:

(...)

Bijgevolg moet besloten worden dat verzoeker behoort tot een risicogroep door zijn familiale band met een agent bij de Afghaanse politie.

Het feit dat de broer op dit moment verdwenen is en dus geen actief lid meer is van de ABP doet hieraan geen afbreuk. De Taliban viseert ook voormalige leden:

(...)

Als broer van een voormalig lid van de Afghaanse politie, die vervolgd werd door de Taliban, beschikt verzoeker over een risicoprofiel.

2.2. Daarnaast zal verzoeker als terugkeerder uit het Westen problemen kennen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker kwam in het jaar 2018 aan in België, toen hij slechts 16 jaar oud was.

Verzoeker is gedurende de jaren dat hij in België verbleven heeft sterk geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving, zijn denkbeelden zijn (zelfs onbewust) aangepast aan de Westerse denkwijze, en hij heeft steeds minder en minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur.

Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen.

Het gaat er hierbij niet zozeer over of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Er dient rekening gehouden te worden met wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uitheemsheid', of verwestering bekeken te worden.

Deze problematiek wordt door verschillende bronnen bevestigd:

(...)

In de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018⁷ wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor individuen die als 'Verwesterd' worden beschouwd. UNHCR maakt duidelijk dat het niet zozeer gaat om verwestering, maar toegeschreven verwestering:

(...)

In de voetnoten staat te lezen:

(...)

En:

(...)

Ten slotte bevestigt een rapport van Asylas van augustus 2017 (stuk 5) alle hierboven aangehaalde problemen waarmee terugkeerders te kampen hebben, en wijst het rapport nog specifiek op het verhoogde risico op rekrutering door gewapende groepen:

(...)

Uw Raad vernietigde reeds eerder een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

(...)

Relevant is ook RvV arrest nr. 196 023 van 30 november 2017 en RvV arrest nr. 196 024 van 30 november 2017, waarin uw Raad het volgende oordeelde:

(...)

Indien men in de hoofdstad Kabul een geïndividualiseerd risico loopt omdat men bepaalde attitudes die duiden op verwestering kan worden toegeschreven, dan geldt dit des te meer voor een provinciehoofdstad zoals Jalalabad.

Deze problematiek wordt bevestigd door de FINNISH IMMIGRATION SERVICE in een recent gepubliceerd rapport:

(...)

Het feit dat verzoeker een terugkeerder is, die meer dan twee jaar in het Westen verbleven heeft, maakt dat dit een individueel element is waardoor verzoeker een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij terugkeer naar Afghanistan.

3. Uit het bovenstaande blijkt dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in de agglomeratie Jalalabad niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in verzoekers hoofde bestaat.

Deze persoonlijke omstandigheden zijn meerbepaald het feit dat verzoeker zijn broer politieagent is en dat verzoeker als familielid geïdentificeerd kan worden. Verzoeker loopt tevens het risico om als verwesterd te worden beschouwd in de traditionele Afghaanse maatschappij, wat eveneens door UNHCR als een aparte risicocategorie wordt bestempeld.

Deze individuele elementen dienen cumulatief te worden beoordeeld in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus en maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg loopt verzoeker een reëel risico te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet op het Afghaanse grondgebied.

Verzoekende partij meent dat hij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Rekening houdend met het risicoprofiel van verzoeker, had verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook alle voormelde wetbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“2. EASO, Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, (...) (...)

4. FINNISH IMMIGRATION SERVICE, Afghanistan : Fact-Finding Mission to Kabul in April 2019, 15 oktober 2019, (...)

5. ASYLOS, Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul, augustus 2017, (...)

6. MEDICO INTERNATIONAL, Deportation to Afghanistan: A challenge to state legitimacy and stability?, November 2019 (...).”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In zoverre verzoeker verwijst naar het hoger belang van het kind, vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het IVRK, zoals eveneens opgenomen in artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoeker preciseert voor het overige niet welke bepaling(en) van artikel 57/1 hij *in casu* geschonden acht. Evenmin duidt hij waaruit de schending zou bestaan. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist nochtans dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Derhalve wordt de voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele

noden op passende wijzen en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Waar verweerder uitgebreid motiveert dat en waarom aan verzoekers concrete asielrelaas en de in dit kader aangehaalde, uit de beroepsactiviteiten van zijn broer voortgesproten problemen met en vrees ten aanzien van de taliban geen geloof kan worden gehecht, stelt verzoeker dat hij volhardt in zijn asielmotieven en dat hij het niet eens is met de door verweerder gedane appreciatie.

Dient echter te worden vastgesteld dat beide partijen volledig voorbijgaan aan de inhoud van arrest nr. 228 755 van 13 november 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het voornoemde arrest werd reeds geoordeeld dat aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht en dat op grond hiervan aan hem de vluchtelingenstatus niet kan worden verleend.

Geen van beide partijen diende tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde.

Uit het dossier blijkt dat er sedert het vellen van voormeld arrest geen nieuwe elementen zijn opgedoken die een ander licht kunnen werpen op de reeds gedane beoordeling van verzoekers concrete asielmotieven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers in dit kader aangehaalde, beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Verzoeker vestigt in het voorliggende verzoekschrift daarenboven de nadruk op de (voormalige) beroepsactiviteiten van zijn broer. Reeds in het voorliggende arrest werd echter vastgesteld dat *“het feit dat zijn broer als politieagent werkt, op zich niet volstaat om in verzoekers hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen;”*. Ook in dit kader liggen er geen elementen voor die een ander licht zouden kunnen werpen op de reeds gedane inschatting van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging. Hoewel uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan worden afgeleid dat het gegeven een familielid te zijn van een (voormalig) lid van de Afghaanse politiediensten een verhoogd risico met zich kan brengen om te worden geïdoleerd of vervolgd, blijkt uit deze informatie in het geheel niet dat de situatie van zulke aard is dat eenieder wiens broer werkzaam is (geweest) bij de Afghaanse politie in verzoekers land en regio van herkomst zou riskeren te worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoeker kan aldus niet volstaan met de verwijzing naar de voormelde, louter algemene informatie om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar dit land en deze regio daadwerkelijk zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. Hij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Het gegeven dat verzoeker het nodig achtte om een ongeloofwaardig asielrelaas op te dissen, getuigt daarbij overigens van het feit dat verzoeker ook zelf de mening is toegedaan dat het loutere beroep(sverleden) van zijn broer niet volstaat om in zijner hoofde aan te tonen dat hij dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het feit dat uw broer werkt als politieagent an sich niet wordt betwist. Het loutere feit dat uw broer werkzaam was voor de Afghaanse politie is echter niet voldoende om in uw hoofde te beslissen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Daarnaast laat verzoeker heden uitschijnen dat hij omwille van zijn verblijf in Europa en zijn verwestering problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Dient

echter te worden opgemerkt dat verzoeker ook in dit betoog niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat uit de informatie die verzoeker aanreikt niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker toont geenszins aan dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks derhalve *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker, hoewel hij zulks op algemene wijze beweert, niet concreet aantoont of aannemelijk maakt dat hij na slechts een paar jaren in Europa te hebben verbleven daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, waaronder zijn vermeende verwestering en de voormalige beroepsactiviteiten van zijn broer, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019,

beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de

mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Integendeel erkent hij in het voorliggende verzoekschrift uitdrukkelijk dat "de stad Jalalabad momenteel niet getroffen wordt door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid hierdoor geraakt wordt", dat "de mate van het geweld in de agglomeratie Jalalabad niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon" en dat er daarom individuele en persoonlijke elementen en omstandigheden moeten worden aangetoond om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling. Waar verzoeker te dezen wijst op de (voormalige) beroepsactiviteiten van zijn broer en zijn verblijf in Europa, kan voorts opnieuw dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Uit deze vaststellingen blijkt genoegzaam dat deze elementen niet

volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst problemen zou riskeren. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT